

Rectoria de Sant Sebastià de Montmajor

Caldes de Montbui

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Carrer de Santa Margarida, núm. 1
Emplaçament
Alçada: Carretera de Caldes de Montbui a Sant Sebastià de Montmajor 514

Coordenades:

Latitud: 41.66436
Longitud: 2.1189
UTM Est (X): 426647
UTM Nord (Y): 4612887

Classificació

Número de fitxa 08033 - 288
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Medieval Modern
Segle XIV-XVIII
Estat de conservació Bo
Protecció Legal
Tipus de protecció: Inexistent
Observacions protecció: Pla d'Ordenació Urbanística Municipal
Accés Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat Privada
Titular: Ref. cad.: 001700DG31D090
Autoria de la fitxa Laura Bosch Martínez
Data de registre de la fitxa: dc., 26/11/2008 - 01:00

Descripció

Edifici de planta rectangular, que consta de planta baixa i pis, amb coberta de teula àrab disposada a dues aigües, que quan plou desaigüen cap a la façana principal que es troba orientada al sud-oest. L'edifici està construït entre mitgeres; adossat per una banda a l'ermita de Sant Sebastià i per l'altre a un annex de la rectoria que actualment es troba separat físicament (s'han tapiat els accessos) per haver estat comprat i convertit en un restaurant. A la façana principal hi ha tres obertures; a la planta baixa, centrada, hi ha la porta adovellada. Al primer pis, dues obertures, simètriques disposades horitzontalment, amb llindars motllurats, àmbits i brancals de pedra ben treballada. La façana està arrebossada i acaba amb un ràfec de maó i teula. Des de l'interior de la casa, s'accedeix a l'ermita, pujant per uns esglaons fets de pedra, força alts per salvar el desnivell. La porta dóna just al retaule gòtic que es troba en el mur orientat cap el nord-oest. A la cuina de la rectoria destaca una xemeneia amb una campana de grans dimensions i un faldar construït amb lloses de pedra. També destaca la xemeneia situada a l'antic menjador del clergue. La campana està recolzada damunt de dues mènsules de pedra motllurada i el faldar consta d'una llosa de pedra que passa per sota les parets mestres amb un acabament fet de totxo disposat a plec de llibre. Al costat de la xemeneia, per damunt de la finestra hi ha una frase esgrafiada on es pot llegir "BENEDICANUS DOMINO". També hi ha una font d'aigua construïda a la paret en una fornícula rectangular, amb una pica que actualment no raja, però que els capellans feien servir per rentar-se les mans abans de cada àpat. Aquesta està feta amb rajola ceràmica vidriada de color verd i tons groguencs. Per accedir al primer pis, s'ha de pujar per unes escales situades a l'esquerra de les que condueixen a l'interior de l'ermita; aquestes són força dretes i van a les habitacions. En arribar al replà, hi ha unes altres escaletes, més estretes, que un cop passada una porteta, condueixen al campanar de l'ermita. Destaca una biga de fusta que sembla que hagi estat reutilitzada com a llinda de la porta d'accés a les dependències on es pot llegir la data gravada "1703". Passada la llinda, s'accedeix a una estança on destaca els festejadors de la finestra que dóna a la façana principal, per damunt de la porta de dovelles. El terra del primer pis presenta en alguns llocs, lloses de pedra de grans dimensions i ben escairades.

Observacions:

El Sr. Pepet i el seu fill, en Josep, han viscut sempre a la rectoria, i custodien la clau de l'església i el cementiri. Són ells, qui, durant el treball de camp, manifesten que la frase esgrafiada del costat de la xemeneia, per damunt de la finestra "BENEDICANUS DOMINO". sempre ha existit.

Història

L'any 999 el vicari del monestir de Sant Cugat del Vallès comprà al comte de Barcelona per una unça d'or el gran alou de Montmajor (actual Farell), que comprenia tota la muntanya des de la falda meridional vora Sentmenat i Palaudàries fins al torrent del castell de Gallifa al nord. S'hi bastí una església de Sant Sebastià anys abans del 1077, data d'una de les primeres notícies documentades que es tenen on se l'anomena "ecclesia sancti Sebastiani de monte maiore". La pertinença tant del lloc com de l'església al cenobi sant cugatenc fou ratificada els anys 1098, 1120 i 1131 mitjançant unes butlles dels papes Urbà II i Calixt II i una escriptura de confirmació de bens del comte Ramon Berenguer III, respectivament. Posteriorment, l'any 1216 el bisbe de Barcelona, confirmava també la donació amb certes reserves a favor de l'església de Caldes; aquesta donació ocasionà plets i discussions i si bé els rectors els nomenava Sant Cugat, sovint l'església de Caldes s'hi oposava con consta que féu el 1305. Sembla però que el 1400 era ja sufragània de Caldes. A causa de les migrades del terme el sosteniment d'un rector era difícil. El 1413 era a càrrec del de Sant Llorenç Savall, ja que en aquell moment l'església de Sant Sebastià només disposava de dos feligresos. Als segles posteriors consta com a parròquia de vegades annexa o encomanada a la de Caldes, tot i que

alguna vegada havia estat regida pels rectors de Gallifa. Finalment el 1868 fou erigida en parròquia independent i li van ser unides diverses cases de la parròquia de Gallifa de Sant Llorenç i de Caldes. Actualment tot i que no li ha estat llevat el caràcter parroquial torna a ésser en la pràctica una sufragània de Caldes. En aquesta casa hi viuen des de sempre, el Sr. Pepet Coll i Tort i el seu fill Josep Coll, que continuen guardant la clau de l'ermita i la del cementiri.

Bibliografia

ADELL I GISBERT, Joan-Albert. (1986). L'arquitectura romànica. Col·lecció: coneguem Catalunya. Pàgs.75. Els llibres de la frontera, 16. Barcelona. BARRAL I ALTET, Xavier. (1984a). Sant Cugat Salou (o del Racó), dins Catalunya Romànica. Fundació Enciclopedia Catalana; volum XI, pàgs. 345. Barcelona. GARCIA I CARRERA, R. (1986). Esglésies i Capelles romàniques de Caldes de Montbui, Pàgs.27-30. Editorial Egara. Terrassa. GARCIA I PIÑOL, R. (1972). L'art de bizanci a Sant Sebastià de Montmajor, "Muntanya", núm. 660. Butlletí del CEC. Barcelona. MAS I DOMÈNECH, J. (1906-1921). Notes històriques del Bisbat de Barcelona. 13 volums. Establiment tipogràfic "La Renaixensa". Barcelona (primera edició 1908). MOREU-REY, (1962). Pàg. 207. MOREU-REY, (1964). La Rodalia de Caldes de Montbui. Repertori històric de noms de lloc i de noms de persona. Ed. Teide. Barcelona. MOREU-REY, (1964). Caldes de Montbui, capital degana del Vallès. Rafael Dalmau editor. Barcelona. MOREU-REY, (1964). Sant Sebastià de Montmajor. Impremta Joan Sallent. Sabadell. RIUS I SERRA, J. (1945). El cartulario de "Sant Cugat" del Vallès. III volums. Consejo Superior de Investigaciones Científicas, pàg. 290. doc. 343. Barcelona. VALL-MASVIDAL, Ramon. (1983). El romànic del Vallès, pàg. 168. Ed. AUSA. Sabadell. WHITEHILL, Walter Muir. (1974). L'art romànic a Catalunya, segle XI, pàgs. 48-49. Edicions 62 (primera edició 1941). Barcelona.

